

Tid, saa skal det vedkommende Stykke være Skattepligt undergivet. Dette er ifølge et Princip, som ogsaa følges i alle lignende Forhold. Hovedreglen angaaende Matrikuleringen og — gennem denne — Skattepligten er jo den, at der er blevet taget Hensyn til de Arealer, som bestode, og til de Forhold, som fandt Sted, den Gang Matriklen kom; Matriklen gik over dem; men senere Forandringer er der ikke blevet taget Hensyn til; Arealerne beholdt deres Matrikulering. Paa den anden Side er Forholdet dette, at det, naar der kommer ny Arealer, naar der indvindes ganske ny Arealer, for Exempel ved Inddæmning fra Havet, saa stiller Administrationen blandt andre Betingelser den, at de skulle gaa ind under Skuldsætningen, og den gjør dette, om end ikke i Henhold til positive Bestemmelser, saa dog i ganske parallel Overensstemmelse med Lovgivningens Opfattelse i det Hele. Saaledes vil det ærede Medlem vide, at, naar et Areal ikke er matrikuleret i sin Tid, f. Ex. fordi det er udlagt til offentligt Brug, saasom Gadeanlæg, Veie eller deslige, og det saa senere sælges til privat Brug, saa gaar det ind under Matrikuleringen. Paa den anden Side er det Samme Tilfældet, naar Noget, som er i privat Eie, gaar over til offentligt Brug, f. Ex. ved Veianlæg og Jernbaueanlæg, saa gaar det ud af Matriklen. Det er dette samme Princip, som er anvendt — ganske vist administrativt, da vi ikke have nogen Lov — lige overfor Indbindinger fra Havet, og da det er aldeles nødvendigt, at Sligt ikke kan ske vilkaarligt, men først efter en nærmere Undersøgelse og Bevilling, egner dette Forhold sig aldeles ikke til at indbrages under en Lov som den foreslaaede. Jeg kan saa godt forstaa, at det kan være meget bekvemt for en Mand, der har vidst, hvad han gjorde, da han gik ind paa at betale Skat, naar der var gaaet visse Aar — der bevilges ogsaa Udsættelse, naar der er Grund dertil — senere at faae dette Forhold opløst ved Eftergivelse af Skattepligten, men det hele Forhold egner sig ikke til nu at drages ind under Lovgivningen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar man tilstøder Inddæmning fra Havet, da ligger der i Reglen ingen Hindring i Veien derved, men Bevilling kan selvfølgelig kun gives efter nøiere Undersøgelse, thi det maa dog absolut undersøges, om det nu konstituerede Forhold ikke strider mod nogen offentlig eller privat Ret. I saa Tilfælde kan det ikke gaa an, men ærede Medlemmer ville let se, at af Hensyn til Seiladsen og mange andre Forhold kan man ikke uden videre give Folt Lov til bygge ud i Havet saa meget, de ville; man stiller altsaa

sine Vilkaar, og de Vilkaar kunne være af forskjellig Art. Jeg kan saaledes nævne et Inddæmningsforetagende ved Nordsjælland ved Saltbækvig, hvor man ikke stillede videre kraftige Betingelser, fordi Besællingsforholdene bleve uforandrede ved Inddæmningsforholdene. Jeg kan altsaa ikke tilraade at gaa ind paa at lovgive om disse Forhold. Da det ærede Medlem og ogsaa andre ærede Medlemmer have draget Forholdet om Søerne frem, skal jeg sige et Par Ord til, hvad jeg har sagt. De ere i privat Eie, og ærede Medlemmer maa jo vide, at der i sin Tid ved Matrikuleringen blev taget Hensyn til Søerne. Der findes jo mange Søer, paa hvilke der er Matrikuls-Taxter og Skatter, medens der findes andre, med hvilke dette ikke er Tilfældet. Men ligesom man, da man i sin Tid skuldsatte Arealer til overordentlig lave Taxter — og man finder jo store Eiendomme i Sjælland, som ere overordentlig godt opdyrkede og hvorpaa der næsten ingen Hartkornsskatter hviler — af den Grund ommatrikulerede dem, paa samme Maade respekterede man de bestaaende Matrikulsforhold ved Søerne og matrikulerede dem ikke. Der findes ingen Lovregler, men den Regel er bleven fulgt af Administrationen, at de ikke ere blevne ommatrikulerede, og jeg tror, at efter den Hovedopfattelse, der har været, er det en fuldkommen forsvaerlig Regel. Men man kan ikke sammenligne dette med Forholdet ved Havet, og det af den ganske simple Grund, at Søerne vare og ere i privat Eie, medens man ved Inddæmning fra Havet tilegner sig Noget, der er i offentlig Eie. — Naar man vil gaa ind paa disse forskjellige Forhold, som det ærede Medlem for Mandens Aants Ste Valgtreds (Th. Christensen) gjorde det, kan man jo faae alle mulige Ting i Verden med. Naar det ærede Medlem saaledes omtalte det som noget ganske simpelt at eftergive Gammelstatten, saa veed jeg dog virkelig ikke, om det er Noget, der kan gjøre Lykke her i Thinget. Sa selvfølgelig vilde det være en rar Ting for alle dem, som have Hartkorn at svare af, at faae disse Millioner eftergivne, men jeg veed dog ikke, om det fra et Statsstandpunkt kan kaldes uogenlunde forsvaerligt eller i al Almindelighed nogenlunde billigt. Dermed skal jeg altsaa ikke bestjæftige mig. — Det ærede Medlem, der har indbragt Forslaget, udtalte ved Indbringelsen, at han ikke vilde fremsætte Insinuationer. Men han fremsatte dog to, som forekom mig at være temmelig grove og nærgaaende. Den ene var den, at Søerne tilhørte vore større Eiendomsbesiddere, og at dette var Grunden til, at de ikke ere tagne med ved Matriku-